

רדיע ז"ל ועומרי פרץ ז"ל

דמות חיקוי עבור ניב"

ומדברים על הילדים שלנו שנפלו". עומרי היה מבוגר בשנה מכן דודו, לוחם בצנחנים שנהרג בגיל 20 בקרב הרואי בשבת הארוכה שהיא כשהי גן עם חבריו על יישובי העוטף. הוא היה בביסל"ח, מפקד בקורס מכ"ם, ב-7:00 הוקפץ הגרוד שלו לעוטף ככוח הגנה ראשון. עומרי הוביל את חייליו שטיהרו את צומת מעון וצומת רעים, תוך שהם מחסלים מחבלים ומחלצים חטופה מרכב שהיה בדרך לעזה. הם קיבלו פקודה לנוע לקיבוץ כיסופים ונלחמו בעוז מול המוצב שנכבש ובין הצרות הבתים. הצוות בפיקודו דו ניהל קרב בלימה עיקש שעצר את חרירת המחבלים לקיבוץ, ובכך הציל את תושביו. במהלך הקרב נפל עור מרי יחד עם שלושה מחייליו. "לספר לניבי על המוות של עומרי היה הרבר הכי קשה שעשיתי בחיים, עד למוות שלו עצמו", נזכר אייל, "בגלל שההורים שלו היו בחו"ל הייתי צריך בהתחלה לשקר לו שהכל בסדר עם עומרי, אבל אז הגיעה השיחה ושנינו בכינו. מאותו רגע, לאן שהוא לא הלך בעזה הוא רשם עם ספריי את השם של עומרי והשם ינקום דמו, הוא רצה לנקום את מות בן דודו וחברו". ניב שהתגייס באוגוסט 2023 להגדרה הקרבית, נלחם בעזה ובלבנון במשך יותר משנה וחצי. למרות השחיקה הוא בחר להישאר בגרוד מתוך תחושת מחויבות לחב

דוד לוי ודליה אזוגי עם התמונות של דניאל ז"ל וידידיה ז"ל | צילום: יריב כץ

ידידיה אזוגי ז"ל ודניאל לוי ז"ל

"אמא איבדה שני נכדים בהפרש קצר - דניאל וידידיה"

כדים האלו היו קרובים אליה. ידידיה האהוב שלנו, היה פשוט העתקה הדבק של דניאל. שניהם מאוד דומים בתכונות האופי, צנועים, עם יראת כבוד לזולת ודרך ארץ". יומיים לפני שדניאל נפל, דוד שוחח בטל-פון עם ידידיה. "הם דיברו ביניהם על זה שהם נכנסים לעזה, וקבעו שינסו להיפגש בפנים. לצערנו, שניהם נפגשים כעת למעלה. אני בטוח שהם יחד ושאהר שומר על השני", הוא אומר בקול סדוק מכבי. "לאחר נפילתו של דניאל, ידידיה הגיע להלוויה ולשבעה שלו, חיבק את המשפחה וחי זר לעזה", ממשיך דוד. "אמא ידעה שהם בעזה ובכל בוקר בירכה אותם בתפילותיה. אחרי שדניאל נפל, היא דיברה עם אחותי, ושאלה כל הזמן, 'מה עם ידידיה? התקשר?' היא דאגה לו מאוד. אני מנחם את אחותי דליה שהגיעה לנחם אותי זמן קצר לפני פשוט לא נתפס". בבית ברבבה שבשומרון דליה אזוגי, אחותו של דוד, מספרת בגאווה על בנה ידידיה, "זו בעצם הפעם האחרונה שראינו אותו. היה לו חלום להגיע לסיירת והוא כמעט והצליח, אבל כלוחם בצנחנים לא היה מאושר ממנו". היא ממשיכה בכאב, "אחי מאבד בן ואני מגיעה לנחם אותו עם המשפחה, וקצת אחרי אנחנו מאבדים את ידידיה ז"ל ואחי ומשפחתו מגיעים אלינו ליישוב ולהלוויה של ידידיה". דליה מספרת על האהבה של דניאל להפוך על תל-אביב ועל זו של בנה ידידיה לאופנועי השטח, "היה לו אופנוע שטח והוא היה מאושר להיות בחיק הטבע. מאוד קשה לנו בלעדיו ויש המון געגועים אליו. ידידיה עשה כל דבר בשקט. הכל ידענו בדיעבד. הוא היה גאה מאוד בדרך שבה בחר להגן על המדינה שלנו".

איתן גליקמן

כמל ראשון ידידיה אזוגי ז"ל הספיק להגיע ללוויה של בן דודו האהוב, כמל דניאל לוי ז"ל מקריית-אטא שנהרג בשכונת זיתון שבועה. שבועיים וחצי אחרי הוא נהרג בגרוד 931 של הנח"ל, נהרג בגיל 19 מפיצוץ מטען לצד שלושה לוחמים נוספים מהגרוד. "הכאב הוא נורא ואיום. היינו קשורים מאוד. לקחתי את בני ואת חברו יוסף דסה ז"ל לאוטובוס בדרום דרומה. כמה ימים אחרי הם נכנסו לעזה ויום וקצת אחרי בני נהרג", מספר דוד, אביו של דניאל. דניאל שחלם לשרת ביחידת עוקץ, נהרג ב-10 במאי 2024 ושלושה שבועות מאוחר יותר, ב-29 במאי, נהרג בן דודו ידידיה, לר-חם בגרוד 101 של הצנחנים. "הם היו חברים קרובים ואהבו זה אתה זה מאוד. זה לא נתפס שהם לא איתנו. תראה בפנינת ההנצחה איך הם מחייכים וצעירים, מאוד מרוצים מהנתינה שלהם למדינה. מאז שהם לא איתנו החיים לא אותו הרבר", אומר בכאב דוד. ידידיה, בן 21 מרבבה שבשומרון, שנהרג בקרבות בצפון רצועת עזה, היה סמל מחלקה בגרוד 101 של הצנחנים. "אמא שלי איבדה שני נכדים בהפרש קצר - את דניאל ואת ידידיה", אומר דוד, בנה של הסבתא נינט, תושבת קריית-מוצקין, ומזיל דמעות כשהוא מביט בגאווה בתמונות שלהם. "המוות שלהם כל כך קרוב האחד לשני, זה משהו בלתי נתפס. אני מתגעגע אליו מאוד, לשוחח איתו ולהיות איתו ביציע. כל כך קשה לנו כל יום ובטח עתה בימי הזיכרון. שני הנ

הכי קרובים בחייהם, הכי קרובים במותם • שלושה זוגות של אחים שאיבדו את ילדיהם במלחמה, לומדים כיצד לתמוך אחד בשניה, ומספרים בכאב על ההתמודדות עם השכול שפגש פעמיים את אותה המשפחה

יעל פוגל ורפי נבון עם התמונות של איתי ז"ל ואלקנה ז"ל | צילום: עידו ארז

משנה והוא רצה לעקוף אותו בדרגה". "איתי רצה לסיים את השירות הצבאי ולחזור ליישוב בה", אומרת יעל, "אבל אחרי שאלקנה נפל, הוא אמר למפקד שלו שהוא רוצה לצאת לקורס קצינים כדי לה משיך את הדרך של אלקנה". האחים מתמודדים עם האובדן ביחד. "יש משהו לח לוק איתו את הכאב, שלא רק מקשיב אלא מבין אותך, זה הופך את הסיטואציה למכילה יותר. תמיד היינו בקשר טוב, ועכשיו פתאום יש לילדים תיאומים על מפגשים למשפחות שכולות, הם מגיעים יחד וזה נותן הרבה כוח". אלקנה נטמן בפתח-תקווה, איתי ביקר. "יש התלבטויות במשפחה, למי ללכת ביום הזיכרון", הם אומרים. "אנחנו לא יכולים ללכת אחד עם השני, אבל צריך גם שלכל אחד יהיה את המקום שלו". רפי מספר ש"בהלוויה של איתי אמרתי לאבא שלי ולמי שמספיד מהמשפחה - לדבר כמה שפחות על אלי-קנה. למרות שמאוד קל לעשות את החיבור, היה חשוב לי לשמור על המקום של איתי. כשעשינו הכנסת ספר תורה, הרב שלי אמר לי, 'איוה עם זה, אחרי שלוקחים ממנו, מחפש איפה לתת'".

צפו בגיבורים וכתבו לזכרם: מיזם להנצחת חללי צה"ל וכוחות הביטחון שנפלו ב"חרבות ברזל"

גליהד

